

ת"פ 35982/09/13 - מדינת ישראל נגד פנחס לוי

בית משפט השלום ברחובות

22 יוני 2015

ת"פ 35982-09-13 מדינת ישראל נ' לוי

לפני כבוד השופטת אפרת פינק

המאשימה

נגד

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עירית גלר

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד נדב שחם ועו"ד ירון גיגי

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מבוא

1. הנאשם והמתלוננת הינם בני זוג גרושים ולהם ארבעה ילדים, שני בנים ושתי בנות. בעת הרלוונטית לכתב האישום, היו שני הבנים בני 15 ו-13 ושתי הבנות בנות 7 ו-3.
2. בין הנאשם והמתלוננת קיים הסדר ראייה, שאישר בית הדין הרבני, שלפיו הנאשם יקבל את המשמורת על הבנות בלבד בימים א' ו-ד' בין השעות 17:00 - 20:00 ופעם בשבועיים בסוף שבוע.
3. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה אחת של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, וזאת הגם שעובדות כתב האישום מתארות שלוש עבירות של איומים.
4. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 13.5.12, יום א' בשבוע, היה הנאשם אמור לאסוף את הבנות בהתאם להסדרי הראייה. בשעה 15:50 לערך, התקשר הנאשם למתלוננת והודיע לה כי הוא לא מתכוון לאסוף את הבנות באותו היום. בשעה 17:00 התקשר הנאשם שוב למתלוננת, הודיע לה שיש בכוונתו להגיע לאסוף את הבנות, ואמר לה שאם הבנות לא יצאו מיד הוא "יזין אותה ואת אמא שלה ויגרום לה לילל על הילדים שלה". בשעה 17:20 לערך, הגיע הנאשם לבית הוריה של המתלוננת, שם שהו הילדים. אמה של המתלוננת יצאה לכיוונו, והנאשם אמר לה "תביאי את הילדים, הם לא שלך ... אלוקים ישלם לך". האם סגרה את הדלת ונכנסה פנימה. בהמשך לכך, דפק הנאשם שוב על הדלת וצעק לאם "אלוקים ישלם לך ותיכנסי לכלוב את עוד תייללי על הילדים האלו". תוך כדי כך, המתלוננת הגיעה לבית וניסתה להרגיע את הנאשם. הנאשם אמר לה בתגובה כי "יהרוס אותה" ו"יראה לה מה זה".

עמוד 1

5. הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

רקע עובדתי

6. ביום 13.5.12 נסעה המתלוננת מחוץ לעיר והשאירה את הילדים בבית הוריה. באותו יום אמור היה הנאשם לאסוף את הבנות, לפי הסדרי הראייה, מבית הוריה של המתלוננת. בעת שהמתלוננת היתה ברכב, התקשר אליה הנאשם והודיע לה, תחילה, כי לא יאסוף את הבנות משום שאינו מרגיש טוב. ברכב היו באותה העת חברתה של המתלוננת, דניאלה, וכן מכרה נוספת. בהמשך לכך התקשרה המתלוננת לבת הגדולה והודיעה לה כי הנאשם לא יגיע. הבת הקטנה ישנה באותו זמן. אחרי 5 דקות התקשר שוב הנאשם וביקש שהבת הגדולה תתקשר אליו. בעת שהמתלוננת התקשרה לבתה, שמעה את הנאשם משוחח עמה בקו השני ואומר לה להיות מוכנה. בתגובה אמרה לו הבת, כי אמה אמרה שהוא לא יגיע.

7. הנאשם התקשר שוב למתלוננת וביקש כי תודיע לאמה שיש להוציא את הבנות. המתלוננת הסבירה לו כי הבת לא רוצה לצאת משום שאמר קודם לכן שאינו מגיע. באשר לדברים המדויקים שאמר הנאשם למתלוננת בשלב זה נחלקו הצדדים. בסופו של דבר, אמרה המתלוננת לנאשם, כי הוא יכול לבוא לאסוף את הבנות.

8. לאחר שיחת הטלפון, הגיע הנאשם לבית האם, ודרש לקחת את הבנות, אולם האם סירבה להוציאן, משום שסברה כי סוכם שלא ייקח את הבנות. גם באשר לתוכן המדויק של הדברים שאמר הנאשם לאם חלוקים הצדדים. בהמשך לכך, הגיעה המתלוננת לבית האם. גם באשר לאירועים שאירעו עם הגעתה חלוקים הצדדים.

גדר המחלוקת

9. האם איים הנאשם על המתלוננת ועל אמה ביום 13.5.12? זאת השאלה העומדת להכרעה בתיק.

10. באת כוח התביעה טענה, כי יש ליתן אמון בעדותה של המתלוננת, אשר מסרה גרסה סדורה ועקבית. לפי גרסה זו, הנאשם איים עליה בשיחת טלפון שערכה עמו מהרכב בו נסעה עם דניאלה, ולאחר מכן שוב בהגיעה לבית הוריה. המתלוננת מסרה בהודעתה במשטרה כי דניאלה היתה עדה לשיחה שהתנהלה מהרכב, ולא ציינה כי ברכב נכחה גם מכרה נוספת. בעדותה הסבירה כי לא רצתה לערב בנושא מכרה, שאך במקרה היתה במקום. ניכר מדבריה, כי המתלוננת אינה מנסה לפגוע בנאשם או להשחיר את פניו. המתלוננת מסרה כי במשך שנים חוותה איומים והשפלות, אולם לא התלוננה נגד הנאשם, מלבד פעם נוספת, שאחריה חזרה בה מתלוננתה. התלוננות שהוגשו במסגרת הליכי הגירושין, לא הוגשו על ידה, ולא הובאה ראייה כלשהי כי היתה מעורבת בהן. המתלוננת עשתה ככל שביכולתה על מנת שהנאשם יזכה לראות את הילדים בהתאם להסדרי הראייה. המתלוננת גם הודתה כי אינה יודעת מה היה בשיחה בין הנאשם ואמה, ומכאן כי לא היה כל תיאום ביניהן להפליל את הנאשם. גם לטענה כאילו היו למתלוננת קשרים בתחנת המשטרה בקרית מלאכי לא נמצא תימוכין כלשהו. המתלוננת הגישה את התלונה מושא כתב האישום רק משום שהשוטר הנחה אותה לעשות כן, אולם את תוכן התלונה לא הכתיב השוטר, וגם בכך יש כדי ללמד כי המתלוננת לא רצתה ברעתו של הנאשם. המתלוננת גם מסרה כי היא מוכנה שבנה הקטין יחקר, אולם הלה העדיף שלא להתערב בעניין.

11. חיזוק למהימנותה של המתלוננת ניתן למצוא, לטענת באת כוח התביעה, בעדותה של דניאלה, שהייתה עמה ברכב בעת שערכה השיחה עם הנאשם. אמנם, קיימים פערים מסוימים בין הגרסה שמסרה המתלוננת באשר לתוכן הדברים ובין גרסתה של חברתה, אולם ניתן להסביר הפערים בכך שהחברה מסרה הודעה במשטרה כחודש ושלושה

שבועות אחרי האירוע. פערים אלו גם מלמדים כי השתיים לא תיאמו גרסאות.

12. עוד טענה באת כוח התביעה, כי יש ליתן אמון גם בגרסת אמה של המתלוננת, שלפיה הנאשם איים גם עליה בהגיעו לביתה. המדובר בגרסה עקבית וכנה. גם אמה של המתלוננת מסרה כי לא שמעה את האיומים שאיים הנאשם כלפי המתלוננת ומכאן, כי לא תיאמו ביניהן את עדויותיהן.

13. באת כוח התביעה הוסיפה וטענה, כי אין ליתן אמון בדברי הנאשם, אשר מסר כי לא איים על המתלוננת ועל אמה וכי השתיים משקרות. לפי גרסת הנאשם, התלונה מושא התיק דנן, נועדה להרחיקו מילדיו, אולם הנאשם לא תמך טענה זו בראיות כלשהן.

14. מנגד, טען בא כוח הנאשם כי אין ליתן אמון בעדותה של המתלוננת ושל אמה בדבר האיומים של הנאשם כלפיהן. המתלוננת העלתה טענות בפני רשויות הרווחה והמשטרה על מנת לפגוע בהסדרי הראייה מול הילדים. טענותיה של המתלוננת בדבר הגשת תלונות נגד הנאשם, נסתרו בגליון הרישום הפלילי של הנאשם. המתלוננת הודתה כי הגשת תלונות נגד הנאשם יכולה לסייע לפתרון המחלוקות בהליך הגירושין. המתלוננת התחמקה ממתן תשובות באשר להתנדבות אחיה בתחנת המשטרה בקרית מלאכי, בעוד אמה אישרה זאת. לטענת בא כוח הנאשם נמצאו סתירות בין הודעתה של המתלוננת במשטרה ובין עדותה בבית המשפט, בין גרסתה של המתלוננת וגרסתה של דניאלה, ובין גרסת המתלוננת וגרסת אמה. המתלוננת גם לא סיפרה לאמה על שיחה הכוללת איומים, ומכאן עולה כי שיחה כזו לא התקיימה. המתלוננת ואמה לא הזמינו את המשטרה ומכאן כי לא אירעו האיומים המיוחסים.

15. עוד טען בא כוח הנאשם, כי יש ליתן אמון מלא בדבריו של הנאשם, אשר כל רצונו היה לראות את הילדים באותו היום, בהתאם להסדרי הראייה. לטענת הנאשם, המתלוננת הגישה נגדו תלונות שווא, במטרה לשמש "קלף מיקוח" במסגרת הליך הגירושין. תלונת המתלוננת נגדו הוגשה בתחנת קרית מלאכי, והוגש כתב אישום, משום שאחיה של המתלוננת מתנדבים שם. הנאשם הוא שהזמין את המשטרה, משום שהערימו קשיים על ניסיונותיו לפגוש את הילדים. הנאשם נמנע מלזמן את הבן שהיה עד לחלק מהאירוע, על מנת שלא לגרום לו נזק.

16. בא כוח הנאשם הוסיף וטען לקיומם של מחדלי חקירה, בכך שהבן שהיה נוכח באירועים בבית לא נחקר וגם לא הוצע עימות בין הנאשם ובין המתלוננת ואמה.

17. לחלופין טען בא כוח הנאשם, כי גם אם ייקבע, שהנאשם אמר את הדברים המיוחסים לו, אין הדברים באים בגדר עבירת האיומים.

דין

גרסאות העדים והערכת מהימנותם

18. בתיק דנן עומדות זו מול זו, גרסת המתלוננת ואמה, מחד גיסא, וגרסת הנאשם, מאידך גיסא. לטענת המתלוננת ואמה, הנאשם איים עליהן, משום שסבר, כי הן מונעות ממנו להיפגש עם הבנות, לפי הסדרי הראייה. לטענת הנאשם, המתלוננת ואמה רקמו עלילה נגדו, וזאת על מנת לפגוע בזכויותיו לפי הסדרי הראייה.

19. כתב האישום עניינו באירועים שאירעו ביום 13.5.12, ורבות מהעובדות אשר אירעו באותו היום אינן שנויות במחלוקת, לרבות: קיומה של שיחת טלפון בין הנאשם והמתלוננת במהלך נסיעתה של המתלוננת ברכב; המפגש הסוער בין האם והנאשם בעת שהגיע לאסוף את הבנות, והבקשה של הבן מהנאשם כי יעזוב את המקום; הגעתה של המתלוננת בהמשך לכך לבית הוריה. השאלה היא, האם איום הנאשם על המתלוננת ועל אמה במהלך אירועים אלו? אפתח בתיאור גרסאות הצדדים ולאחר מכן אעריך את מהימנותם.

20. ראשית, באשר לשיחת הטלפון בין המתלוננת והנאשם, שהתנהלה על רקע ובו נכחות דניאלה:

א. המתלוננת מסרה בעדותה, שכאשר נסתה להסביר לנאשם בשיחת הטלפון שבתם לא רוצה לצאת אליו, משום שמסר שלא יגיע באותו היום, אמר לה הנאשם שאם לא תוציא את הבנות "יזיין אותה ואת אמה שלה ויגרום לה ליילל על הבנות". עוד מסרה, כי השיחה התנהלה על רקע, והיו עדות לשיחה, דניאלה ומכרה נוספת שהיתה ברכב (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 6 - 8). המתלוננת הוסיפה בעדותה, כי לא מסרה במשטרה שהמכרה היתה נוכחת, וזאת משום שלא רצתה לערב מכרה שהיתה במקום באופן מקרי (**שם**, בעמ' 12).

ב. גם דניאלה העידה אודות שיחת הטלפון שהתקיימה על רקע ובו נכחות דניאלה ברכב. דניאלה אישרה קיומה של שיחה סוערת אולם לא חזרה על דברי האיומים שמסרה המתלוננת. לדבריה, במהלך השיחה, הנאשם כעס על המתלוננת ואמר "תראי מה אני אעשה לך" ועוד חלופי מילים שאינה זוכרת. עוד ציינה, כי מסרה הודעה במשטרה כחודש וחצי לאחר האירוע, משום שהיתה עסוקה באותה העת והתקשתה להגיע לתחנת קרית מלאכי. בסופו של דבר מסרה גרסתה בתחנת אשדוד הקרובה לביתה. לדבריה, מסרה במשטרה את הדברים שזכרה והיא איננה זוכרת דברים נוספים. עוד הוסיפה, כי באותה תקופה לא היתה במצב נפשי טוב בעצמה ומטעם זה ייתכן שלא שמה לב לדברים שנאמרו באופן מדויק (**שם**, בעמ' 31 - 32).

ג. לעומת זאת, הנאשם הכחיש בהודעתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, כי איום על המתלוננת בשיחה עמה. בגרסה שמסר בחקירה ובעדותו הראשית, לא תיאר כל דין ודברים קשה בינו ובין המתלוננת במהלך שיחת הטלפון, אלא תיאר שיחה עניינית הנוגעת לאיסוף הבנות בלבד (**ת/1; פרוטוקול הדיון**, בעמ' 37). לעומת זאת, בחקירתו הנגדית אמר שאינו זוכר שהיתה שיחה לא נעימה (**שם**, בעמ' 47).

21. שנית, באשר למפגש בין הנאשם ואמה של המתלוננת בביתה:

א. אמה של המתלוננת העידה, כי סברה שהנאשם לא אמור להגיע לאסוף את הבנות. הבת היתה בסערת רגשות, כאשר התברר לה שהנאשם הגיע לקחת אותה. הנאשם ביקש ממנה להוציא אליו את הבנות והיא סרבה. בתגובה, הנאשם קילל אותה ואמר לה: "אלוהים שילם לך ועוד ישלם לך ... תיכנסי לכולם שלך, את עוד תייללי על הילדים האלה". לדבריה, הנאשם אמר את הדברים בפתח הדלת, ולאחר מכן סגרה את הדלת ולא פתחה. הבן הגדול, יצא החוצה וניסה להוציא את הנאשם, אביו, החוצה (**שם**, בעמ' 23 ו-27).

ב. תימוכין לגרסתה של האם ניתן למצוא בעדותה של המתלוננת, וזאת הגם שהמתלוננת לא היתה עדה לשיחה בין הנאשם והאם. לדברי המתלוננת, לאחר שיחת הטלפון בינה ובין הנאשם, הבינה מאמה כי הנאשם מנסה להיכנס לבית בכוח ומיד לאחר מכן הגיעה לבית הוריה. עוד מסרה, כי אמה מסרה לה שהנאשם מנסה להיכנס והבן עומד בשער ומונע זאת ממנו (**שם**, בעמ' 7 ו-17).

ג. באשר למפגש עם האם, מסר הנאשם בהודעתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, כי לא איים עליה. במשטרה מסר תחילה, כי אמה של המתלוננת היא שהתחילה לקלל אותו והוא אך אמר לה "שיש אלוקים בשמיים על כל מה שהיא עשתה" (**ת1**, בעמ' 1). בהמשך אמר, כי הוא שאמר לה קודם "אלוהים ישלם לך שהרסת את המשפחה" ולאחר מכן היא שקיללה אותו "לך תיקח כדורים" (**ת1**, בעמ' 3). הנאשם הודה, כי בזמן אמת אמרה לו אמה של המתלוננת, כי יפסיק לאיים עליה. בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם לגרסה שלפיה קודם האם קיללה אותו, ורק לאחר מכן אמר לה "שאלוהים ישלם לך על כל הרע שעשית" (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 37). בחקירתו במשטרה לא הזכיר הנאשם את נוכחותו של הבן בשלב זה (**ת1**). לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם, כי הבן היה נוכח ודרש ממנו לצאת מהשער (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 37 ו-44).

22. שלישית, באשר למפגש בין הנאשם והמתלוננת, שלטענת המתלוננת אירע בבית אמה:

א. המתלוננת מסרה בעדותה, שכאשר הגיעה לבית הוריה, נסתה להרגיע את הנאשם ואמרה לו שתכין את הבנות על מנת שיוכל לקחתן, ובתגובה אמר לה הנאשם: "אני אהרוס לך את החיים, אני עוד אראה לך". לטענתה, השיחה התקיימה בכניסה לבית הוריה (**שם**, בעמ' 7).

ב. אמה של המתלוננת מסרה, כי לא שמעה דבר מהשיחה בין הנאשם והמתלוננת, וזאת משום שהיתה באותו זמן בתוך הבית, והדלת היתה סגורה באותה העת (**שם**, בעמ' 27).

ג. הנאשם מסר בחקירתו לעניין זה, כי לאחר הדין ודברים עם אמה של המתלוננת, מסרה לו כי ימתין עד להגעת המתלוננת. תחילה אמר, כי אינו זוכר אם אמר למתלוננת "שיראה לה". לאחר מכן אמר, כי בשלב זה התקשר למשטרה, ולא הוסיף דבר לגבי האירועים שאירעו לאחר מכן (**ת1**). לעומת זאת, בעדותו מסר, כי המתין ברכב עד לבוא המשטרה ולא ניהל כל דין ודברים עם המתלוננת כאשר הגיעה לבית (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 37).

23. לאחר בחינת העדויות בכללותן, הגעתי למסקנה כי יש לייחס אמון מלא לגרסאות שמסרו המתלוננת ואמה. לא מצאתי סתירות של ממש בגרסאותיהן של המתלוננת ושל אמה, המשתלבות זו בזו במספר מישורים: שתיהן מתארות תגובה אלימה של הנאשם בסברו, בשגגה, כי המתלוננת ואמה מונעות ממנו לראות את הבנות בהתאם להסדרי הראייה; שתיהן מתארות תוכן דומה של אמירות הנאשם, שלפיו יפגע בהן ו"יגרום להן ליילל על הבנות"; שתיהן מתארות מעורבות של הבן בנסיון להרחיק את הנאשם מהבית; שתיהן מתארות את מצבה הנסער של הבת הגדולה ואת הנסיון להרגיע את הבנות לאחר האירוע.

24. יתר על כן, תימוכין לגרסת המתלוננת ניתן למצוא גם בגרסה שמסרה דניאלה במשטרה ובעדותה בבית

המשפט, שהרי גם דניאלה תיארה שיחה לא נעימה בין הצדדים. הפערים בין עדותה של המתלוננת לבין עדותה של דניאלה באשר לדברים המדוברים שאמר הנאשם, אינם מלמדים כי העדות אינן מהימנות. יש לזכור, כי דניאלה נחקרה כחודש ושלושה שבועות לאחר האירוע, ומטבע הדברים היה בכך כדי לפגוע בהטבעת האירוע בזכרונה. מכל מקום, דניאלה אינה מכחישה את האפשרות שהנאשם אמר את הדברים שהמתלוננת מייחסת לו, אלא רק כי אינה זוכרת דברים נוספים.

25. כאן המקום לציין, כי נכון אמנם שהמתלוננת לא ציינה במשטרה כי היתה עמה ועם דניאלה מכרה נוספת ברכב. עם זאת, המתלוננת מסרה הסבר סביר בעדותה בדבר הימנעותה למסור את שמה. גם אם היה על המתלוננת לציין את שם המכרה, לא מצאתי כי היה בכך כדי להשליך על הערכת מהימנותה.

26. גם לא מצאתי כל בסיס לטענה, כי המתלוננת ציינה דווקא את שמה של דניאלה במשטרה, משום שהיא חברתה וידעה שתתמוך בגרסתה. טענה זו הופרכה מטעם פשוט, שדניאלה בסופו של דבר אינה מוסרת גרסה התואמת את זו של המתלוננת מילה במילה.

27. לא מצאתי, כי יש ליתן אמון בגרסתו של הנאשם, וזאת משום הסתירות שבין גרסתו של הנאשם בחקירתו במשטרה ובין עדותו בבית המשפט, וכן לאור חוסר ההגיון שבגרסתו. בהודעתו במשטרה ובעדותו הכחיש הנאשם כל איומים מצדו, וגם לא תיאר כל אי נעימות בשיחות בינו ובין המתלוננת. עם זאת, הנאשם הודה, כי היו ביניהם מספר שיחות ברכב שבהם דרש כי הבת תשוחח עמו. מה אירע, כאשר המתלוננת הסבירה לו שהבת אינה רוצה לשוחח עמו, את זאת לא מסר. יתר על כן, הנאשם מסר גרסאות סותרות בדבר סדר ההתרחשות מול האם, ומכאן כי סבירה יותר גרסת האם, שלפיה הנאשם הוא שפתח בקללות, והיא רק הגיבה אליו. עוד יש להוסיף, כי הנאשם הודה כי היתה התרחשות לא נעימה מול האם, שבמסגרתה גם אם לא איים עליה, קילל אותה. לא מצאתי כל טעם מדוע האם תתאר דווקא מילים שונות מאלו שאמר הנאשם בפועל. עוד יש לציין, כי בחקירתו במשטרה לא הזכיר הנאשם כלל את נוכחותו של הבן במקום בעת הדין ודברים עם האם, ואילו בעדותו מסר כי הבן דרש ממנו לצאת. הנאשם לא סיפק כל הסבר מניח את הדעת, מדוע ידרוש ממנו הבן לצאת ו"שלא יעשה בעיות", אם לא עשה דבר. לכך יש להוסיף, כי לא מצאתי כל הגיון בגרסתו של הנאשם, כי לא החליף מילים כלל עם המתלוננת כאשר הגיעה לבית. בחקירתו במשטרה מסר כי אינו זוכר אם אמר למתלוננת "שיראה לה", ואם לא פגש אותה כלל כיצד ייתכן שלא זכר את הדברים שנאמרו? הנאשם בעצמו מסר, כי אמה של המתלוננת בקשה ממנו להמתין עד להגעת המתלוננת, וכי הוא ישב ברכבו לאחר מכן. אין זה סביר כלל, כי המתלוננת תגיע לבית, לאחר דין ודברים בקשר לאיסוף הבנות, והנאשם לא ניגש אלא המתין ברכב, כטענתו.

28. יתר על כן, לא מצאתי כל תימוכין לטענת הנאשם, כי המתלוננת ואמה העלילו עליו בתלונתו למשטרה, על מנת לפגוע בהסדרי הראייה של הבנות:

- הנאשם הוא שהזמין את המשטרה באותו היום, ויש בכך כדי ללמד כי המתלוננת ואמה לא רצו מלכתחילה בהגשת תלונה למשטרה. יתר על כן, המתלוננת מסרה כי הגישה את התלונה, רק משום שהשוטר הנחה אותה שבנסיבות שאותן היא מתארת, עליה להגיש תלונה;
- המתלוננת העידה כי תמיד כיבדה את הסדרי הראייה ולא היתה לה כל התנגדות אליהם, וכי ביום האירוע הגיעה לבית אמה על מנת להרגיע את הרוחות. לא הוגשה כל ראייה המלמדת כי המתלוננת ניסתה למנוע מהנאשם להיפגש עם בנותיו, לפי הסדרי הראייה. אין בעובדה כי הבת הקטנה נרדמה ביום האירוע והיה צורך להעירה, כדי ללמד דבר על התנהלות בלתי תקינה של המתלוננת או של אמה בהקשר זה, והדבר טבעי ומובן בהתחשב בהבת היתה באותה העת בגיל 3 בלבד;

- נכון אמנם, כי המתלוננת לא הגישה תלונות נגד הנאשם טרם הליך הגירושין, וזאת למרות שתיארה מערכת יחסים שנמשכה 15 שנים, שבמהלכה איים עליה הנאשם והשפיל אותה לא פעם. המתלוננת גם הודתה, כי לאחר הליך הגירושין הוגשו מספר תלונות למשטרה, כפי שניתן גם ללמוד מגליון התלונות נגד הנאשם (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 9 - 10; **נ/1**). עם זאת, המתלוננת העידה כי לא היא הגישה את התלונות הנוספות נגד הנאשם, שעניינן באלימות של הנאשם כלפי ילדיו, אלא שירותי הרווחה, ולא הובאה כל ראיה לסתור הטענה. יתר על כן, אין בהחלטה של המתלוננת להגיש תלונה נגד הנאשם, ואפילו יש להחלטה זו זיקה להליך הגירושין, כדי ללמד שהיא מבקשת להעליל עליו;

- גם לא מצאתי כל בסיס לטענה, כי המתלוננת הגישה תלונה בתחנת קריית מלאכי, וזאת משום שאחיה מתנדבים שם, וזאת גם אם הדבר נכון. על אחת כמה וכמה שלא נמצא בסיס לטענה, כי נמצא ממש בתלונה משום זיקה בין אחיה של המתלוננת לתחנת המשטרה. יש להזכיר, כי הנאשם הוא שהזמין את המשטרה למקום. ממילא, לא המתלוננת בחרה היכן להגיש תלונה. יתר על כן, תחנת קריית מלאכי היא התחנה המטפלת בתלונות בקשר לאירועים שאירעו בגן יבנה.

האם הוכח כי הנאשם איים על המתלוננת ועל אמה?

29. הגעתי למסקנה, כי הן המתלוננת והן אמה מסרו גרסה מהימנה, ולעומת זאת, אין באפשרותי לייחס מהימנות לגרסת הנאשם באשר לדברי האיומים.

30. לפי סעיף 192 לחוק העונשין:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

31. האם יש בדברים שאמר הנאשם כדי לענות להגדרה של עבירת האיומים? הלכה פסוקה היא, כי אין לבחון את יסוד "האיום" לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם שכלפיו הופנה האיום, אלא לפי קנה מידה אובייקטיבי אשר יש לבחון ולשקול לפי הנסיבות של כל מקרה ומקרה. המבחן לקיומו של איום הוא מידת ההשפעה שיכולה להיות לדברים על אדם רגיל, ולא לפי תחושתו הסובייקטיבית של האדם אליו הופנו הדברים (ע"פ 499/72 אל **שעבי נ' מדינת ישראל**, פ"ד כח(2) 706 (1973); ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373 (1989)). עוד נפסק, כי יש לעשות שימוש, לעניין עבירת איומים, במבחן ההקשר, שלפיו יש לשאול שלוש שאלות: מה אמר? מי אמר? ומדוע אמר? מבחן ה'מה' מתמקד בשאלת מעשה העבירה. מבחן ה'מי' נועד לבדוק את הקשר בין הנאשם לבין מעשה האיום. בדרך זו ניתן ללמוד על אופיו של מעשה האיום. מבחן ה'מדוע' מטרתו לבחון את הכוונה העומדת מאחורי המעשה כנדרש בפלילים. יש לשקול את שלושת המבחנים - מה, מי ומדוע - על מנת להגיע להכרעה האם בוצעה עבירת האיומים (ע"פ 6368/09 **זקן נ' מדינת ישראל** (12.7.10)).

32. בהכרעה בשאלה אם מתקיימים יסודות עבירת האיומים באמירותיו של הנאשם למתלוננת ולאמה, לקחתי בחשבון את מכלול הנסיבות ובחנתי את מידת ההשפעה של דברים אלו על אדם רגיל, תוך מתן מענה לשלושת המבחנים: מה, מי ומדוע.

33. הנאשם אמר למתלוננת כי "יזין אותה ואת אמא שלה ויגרום לה לליל על הילדים שלה" ובהמשך אמר לה כי "יהרוס לה את החיים ויראה לה מה זה". הנאשם אמר לאם: "אלוקים ישלם לך ותיכנסי לכלוב את עוד תייללי על

הילדים האלו". הדברים נאמרו על ידי הנאשם, על רקע הליך גירושין וכחלק מוויכוח אודות מפגש של הנאשם עם הבנות. הדברים נאמרו, תוך כדי התלהטות הרוחות, וכאשר הנאשם סבור, כי המתלוננת ואמה מונעות ממנו לראות את הילדות. בנסיבות אלו, לפי מבחן האדם האובייקטיבי, הדברים נאמרו על מנת להפחיד את המתלוננת ואמה או על מנת להקניטן, והכל במטרה שיאפשרו לנאשם לקבל אליו את הבנות.

34. בהקשר זה, אין בידי לקבל את טענת בא כוח הנאשם, כי אין הדברים באים בגדר איומים משלא סיפק הנאשם כל הסבר סביר אחר לדבריו.

מחדלי חקירה

35. הנאשם טען, כאמור, כי נפלו בתיק שני מחדלי חקירה: האחד, בנו שהיה בבית אמה של המתלוננת לא נחקר; השני, לא נערך עימות בינו ובין המתלוננת ואמה.

36. באשר לחקירת הבן - המתלוננת נתנה הסכמתה לכך שבנה, שהיה בן 16 באותה העת, והיה עד לאירועים בבית אמה, ייחקר במטרה (פרוטוקול הדין, בעמ' 15 - 16; נ/2). בסופו של דבר, הבן לא התייצב למתן גרסתו, משום שהעדיף לא להתערב בפרשה. גם הנאשם לא מצא לנכון להביאו לעדות, משום שלטענתו לא רצה לפגוע בו. כאשר הנאשם עצמו יכול להביא את הבן לעדות, אולם בוחר שלא לעשות כן, לא ניתן לזקוף לזכותו של הנאשם מחדל חקירה בהקשר זה.

37. גם לא מצאתי כי בהחלטת רשויות חקירה שלא לערוך עימות נפל פגם של ממש, משניתן לכל אחד מהעדים האפשרות להתייחס לטענות. עימות הוא כלי חקירתי, אולם אינו כלי הכרחי.

סוף דבר

38. הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם איים על המתלוננת ועל אמה. הנאשם אמר למתלוננת כי "יזיין אותה ואת אמא שלה ויגרום לה לילל על הילדים שלה" ובהמשך אמר לה כי "יהרוס לה את החיים ויראה לה מה זה". הנאשם אמר לאם: "אלוקים ישלם לך ותיכנסו לכלוב את עוד תייללי על הילדים האלו".

39. לנאשם יוחסה עבירה אחת של איומים בלבד בכתב האישום.

40. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום ה' תמוז תשע"ה, 22/06/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע לפי הכרעת הדין שניתנה לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. העבירה בוצעה כלפי מי שהיתה בת זוגו באותה עת ואמה. נקבע בהכרעת הדין, כי הנאשם איים על המתלוננת באומרו כי: "יזיין אותה ואת אמא שלה ויגרום לה לילל על הילדים שלה", וכן: "יהרוס לה את החיים ויראה לה מה זה". עוד נקבע כי הנאשם אמר לאמה של המתלוננת: "אלוקים ישלם לך ותיכנסי לכלוב, את עוד תייללי על הילדים האלה".

למעשה, אין מחלוקת של ממש בין הצדדים בדבר העונש הראוי במקרה דנן, הכולל רכיב של מאסר על תנאי וכן רכיב של פיצויים, והמחלוקת עניינה בגובה הפיצויים. רכיבי העונש שמצוי בהסכמה בין הצדדים, מצויים במתחם העונש ההולם, וזאת בהתאם לעבירה שבה הורשע הנאשם ולנסיבותיו של התיק אשר כללמעשה אחד של איומים ובו מספר דברי איומים.

יתר על כן, גם נסיבותיו של הנאשם מצדיקות הטלת עונש שהוא ברף התחתון של המתחם. הנאשם נעדר עבר פלילי, וחלף זמן רב מאז ביצוע העבירה. לכך יש להוסיף כי בני הזוג כבר התגרשו והם מקיימים קשר אך לעניין הסדרי הראייה. עוד יש לציין, כי מצבו הכלכלי של הנאשם אינו שפיר, הנאשם משלם מזונות ולא עובד בשל פציעה בתאונת עבודה.

לפיכך, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים, והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מהיום לא יעבור כל עבירת אלימות.
2. הנאשם ישלם למתלוננת פיצוי בסכום של 1,000.
- את הפיצויים ישלם לא יאוחר מיום 5.7.15.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

<#8#

**ניתנה והודעה היום ה' תמוז תשע"ה,
22/06/2015 במעמד הנוכחים.
אפרת פינק , שופטת**

קלדנית/יפה

הוקלד על ידי יפה מדהלה